

CAELI OCCUPATIO HOSTILIS

CAELI OCCUPATIO HOSTILIS

Epistula die 11 Augusti 2026 ad Pontificem missa confirmationem acceptae rei intra spatium temporis accepit quod nullum institutum religiosum umquam publice promiserat.

Tres tantum explicationes possibiles erant.

1. Sancta Sedes epistulas electronicas non accipit.
2. Sancta Sedes propriam inscriptionem fidelibus communibus non praebet.
3. Sancta Sedes epistulas chartaceas per cursum publicum traditum missas mavult.

Aliquid tamen mihi dicebat me inter fideles non esse.

Inter collegas eram.

Fortasse ex alio saeculo. Sine veste talari. Sine collari. Sine ullo conspicuo auctoritatis insigni.

Post octo tamen annos in schola conventuali a monialibus administrata, me adhuc Catholicum religionem exercentem habebam, cui satis magna fidei copia in horreo relicta esset.

Postero mane telephorum domesticum meum se gessit quasi daemonio correptum esset.

Vocationes ex omni parte veniebant.

Omnes eandem quaestionem repetebant.

“Vidistine?”

Quid vidi?

“Primus es.”

Primus ubi?

“In rete. Ubique. Supra Vaticanum. Supra acta diurna. Supra Wikipedia. Sola res te superior est pes paginae.”

Nuntius ridiculus videbatur.

Infeliciter etiam verus erat.

Circa prandii tempus me ante verum Sancti Officii Tribunal inveni: ante uxorem meam et filiam meam.

Interrogatio statim coepit.

“Si Pontifex te in Vaticanum invitaret, quid ei diceres?”

Subrisi.

Ut narrator, venditor, scriptor et interdum fraudator professione, raro responsorum inopia laboravi.

Deinde argentariae meae praefectus, qui etiam amicus erat, inopinato in domo mea apparuit et necessariam narrationi celeritatem praebuit.

Tandem respondi.

“Sanctitati Suae explicarem tempus venisse ut ter separatim historiam faceret.”

Silentium.

Omnes audiebant.

“Primum, Pontifex fiendo.”

Mora.

“Secundum, publice agnoscendo Iesum Christum barba rasum fuisse ideoque primum collegam quem Gillette umquam habuit.”

Nemo interpellavit.

Absentia comprehensionis statim faciendae animatus, perrexi.

“Tertium, Gillette domum reducendo et societatem sub Vaticani tutelam ponendo.”

Conclave erupit.

Omnes riserunt.

Omnes praeter filiam meam.

Illa probabilitatem computabat num idea seria esset, et, quod peius est, intellegere conabatur unde orta esset.

Ipsa ratio satis simplex erat.

Ecclesia fieret potentissima mercaturae societas in historia humana.

Omnis acierum fasciculus.

Omnis novacula.

Omnis libellus.

Omnis tabula ostensoria.

Omnis praedicatio.

Imago Iesu.

Fides erga notam statim quaestio theologica fieret.

Nemo umquam iterum notam mutaret.

Fideles acies Ecclesiae emerent.

Ecclesia emptores acquireret.
Emptores fideles fierent.
Fideles caritatem pecunia sustinerent.
Caritas benevolentiam gigneret.
Benevolentia plus fidei gigneret.
Rota volans aeterna fieret.
Deinde venit Gradus Secundus.
Pontifex occupationem hostilem incoharet.
Non contra aliam religionem.
Contra Wall Street.
Gillette mercatum bursae in perpetuum relinqueret.
Nulli iam partium socii.
Nullus iam trimestris pavor.
Nulli iam interpretes rerum veritatem explicantes iis qui eam re vera aedificaverant.
Societas pars fieret patrimonii generis humani tuti.
A duodecim piscatoribus administrata, recta ex clero delectis.
Primigenium administrationis exemplar.
Ante duo milia annorum probatum.
Effectus historice insignes sunt.
Naturaliter homines detergentium numquam intellegerent quid accidisset.
Uno die anserem auream possiderent.
Postero die crederent se anserem sine ovis possidere.
Quod animadvertere non possent hoc erat: anserem subito duo miliarda emptorum additiorum acquisivisse.
Reditus triplicarentur.
Sumptus administrationis corruerent.
Integri praefectorum ordines tacite evanescerent.
Multi ex iis magna mercede.
Pauci ex iis periti sunt.
Nexus inter utrumque numquam certo constitutus erat.
Quod ad me attinet, unum tantum periculum privatum videbam.
Pontifex assentiri posset.
Et si assentiretur, me rogare posset ut ad Matrem Gillette operandum redirem.

Tantum quantum satis esset ut inceptum denuo mitteretur.

Id statim notam quaestionem crearet.

Sanctitas Sua pretium meum iam sciret.

Unum dollarium.

Non quia is erat valor.

Sed quia is semper fuerat iocus.

Et sicut omnis iocus periculosus, multo plus veritatis quam solacii continebat.

Ferdinando